

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Ortodoxiei

Sfânta Treime-icoană de Andrei Rubliov

Evangelia duminicii (Ioan I, 43-51)

43. A doua zi voia să plece în Galileea și a găsit pe Filip. Și i-a zis Iisus: Urmează-Mi.
44. Iar Filip era din Betsaida, din cetatea lui Andrei și a lui Petru.
45. Filip a găsit pe Natanael și i-a zis: Am aflat pe Acela despre Care au scris Moise în Lege și proorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret.
46. Și i-a zis Natanael: Din Nazaret poate fi ceva bun? Filip i-a zis: Vino și vezi.
47. Iisus a văzut pe Natanael venind către El și a zis despre el: Iată, cu adevărat, israelit în care nu este vicleșug.
48. Natanael I-a zis: De unde mă cunoști? A răspuns Iisus și i-a zis: Mai înainte de a te chema Filip, te-am văzut când erai sub smochin.
49. Răspunsu-I-a Natanael: Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești regele lui Israel.
50. Răspunsu-a Iisus și i-a zis: Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Mai mari decât acestea vei vedea.
51. Și i-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă, de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului.

Iubiți fii duhovnicești,

Mergând pe urmele strămoșului – voievod "bun, sfânt și cuminte" și ale altor voievozi ctitori de țară și ziditori de biserici și mănăstiri, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române cheamă, în această Duminică a Ortodoxiei din Anul omagial Ștefan cel Mare și Sfânt, pe toți slujitorii sfintelor altare, pe membrii consiliilor și ai comitetelor parohiale, pe episcopii și pe toți fiii Sfintei noastre Biserici, "să nu caute doar pe ale sale" (Filip. 2, 4), ci fiecare "așa cum socotește el cu inima" (II Cor. 9, 7), să contribuim la Fondul Central Misionar din care se întrețin și se restaurează aceste podoabe ale Bisericii și se construiesc altele noi. Este momentul în care fiecare creștin poate "să facă binele, să se îmbogățească în fapte bune; să fie darnic, cu inimă largă, agonisindu-și bună temelie în veacul viitor, ca să dobândească cu adevărat viața veșnică" (I Tim. 6, 18-19). Vă încredințăm că darul fraților voastre, al tuturor, a fost întotdeauna bine chivernisit, iar cei care s-au împărtășit din el "au mulțumit lui Dumnezeu și s-au rugat pentru voi". Dorim, totodată, să vă facem cunoscut cu mulțumire că, din sumele adunate la Fondul Central Misionar anul trecut, au fost ajutate parohiile mici și lipsite de mijloace materiale, s-au consolidat și restaurat unele monumente istorice bisericesti și picturile acestora, s-au zidit noi biserici pictate și înzestrate cu mobilier, obiecte de cult, cărți de ritual, veșminte și icoane, s-au susținut activitățile pastorale, misionare, culturale și filantropice, s-a sprijinit lucrarea de asistență socială a bătrânilor, a copiilor abandonați, a tinerilor dezorientați, a bolnavilor aflați în spitale, a celor întemnițați și a altor categorii care au avut nevoie de ocrotire. Au fost, de asemenea, ajutate eparhiile și parohiile românești din străinătate. Prin aceste fapte de într-ajutorare, prin acest mod de a purta "sarcinile unii altora" (Gal. 6, 2), fiecare lucrează la mântuirea sufletului său și își mărturisește credința vie și lucrătoare, așa cum Ștefan cel Mare și Sfânt și-a dovedit-o prin faptă și în testamentul său...

Fie ca postul Sfintelor Paști cu bogatele sale rugăciuni de pocăință și înnoire duhovnicească să vă fie urcuș duhovnicesc spre lumina și bucuria Învierii!

"Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți! Amin." (II Corinteni 13, 13).

**Din Pastorală Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române
la Duminica Ortodoxiei, din anul 2004**

Sinaxarul duminicii

În ziua de 29 februarie, Biserica Ortodoxă îi pomenește pe *Sfinții Cuvioși Ioan Casian Romanul și Gherman din Dobrogea*. Primind lumina Evangheliei Mântuitorului nostru Iisus Hristos prin predica directă a unuia dintre apostoli, Sfântul Andrei, încă din primele secole creștine, din rândurile strămoșilor noștri s-au ridicat preoți, episcopi, călugări respectați, care, prin cultura și prin trăirea lor, au înscris și au lăsat nume mari în calendarul sfințeniei creștine. Doi dintre aceștia, *Ioan Casian și Gherman*, preoți călugări originari din Scythia Minor (Dobrogea de astăzi) au fost mesageri ai spiritualității românești atât în Orient, cât și în Occidentul creștin.

Născut pe la anul 360, într-o familie de vază, Sfântul Ioan Casian primește o educație creștină aleasă, încă din tinerețe, Sfântul Gherman fiindu-i prieten și coleg. Sfântul Ioan cunoștea bine literatura latină și greacă, având preferințe pentru clasicii latini: Virgiliu, Horațiu, Cicero etc. Într-una din mănăstirile dobrogene și-a însușit cultura teologică pe care și-a desăvârșit-o ulterior în centrele monahale din Răsărit. În jurul anului 380, însoțit de sora sa și de prietenul Gherman, pornește într-o lungă călătorie în Răsărit, pentru a cunoaște locurile sfinte în care a fost și propovăduit Mântuitorul Iisus Hristos. Cei doi tineri dacoromâni, Ioan și Gherman, s-au stabilit apoi într-o mănăstire lângă Betleem, nu departe de peștera în care S-a născut Hristos. Pentru a dobândi cunoștințe noi și a se întări în virtute, după 5 ani, prin 385, cei doi prieteni se îndreaptă spre pustiurile Egiptului, acolo unde trăiseră mării părinți ai pustiei: Pavel din Teba, Antonie cel Mare și Pahomie cel Mare. Au rămas în acele locuri șapte ani, ani care vor fi evocați mai târziu de Sfântul Ioan Casian, în lucrarea *Convorbiri cu Părinții*, în care sunt redată mai multe convorbiri cu părinți ai pustiei, ca Moise, Avraam, Isaac. Temele abordate sunt extrem de variate: lupta cu păcatul, rugăciunea, postul, unirea credinciosului cu Dumnezeu ș.a.

În jurul anului 400, Sfântul Ioan Casian a fost hirotonit diacon, iar Gherman preot, de către Sfântul Ioan Gură de Aur, patriarhul Constantinopolului, rămânând în preajma marelui părinte al Bisericii până la primul său exil, în anul 404. Întristați de această situație, Ioan și Gherman, au plecat în anul următor, la Roma, ducând Papei Inocențiu I o scrisoare a clerului și credincioșilor din Constantinopol, prin care îi cereau sprijinul în vederea readucerii Sfântului Ioan Gură de Aur din exil. De la Roma, informațiile despre Sfântul Gherman încetează. Probabil a murit aici, după anul 405. Înainte de anul 415, Ioan Casian a plecat la Marsilia, în sudul Galiei, unde a întemeiat două mănăstiri de călugărițe, cărora le-a dat rânduiele de viață ale călugărilor din pustii Egiptului. Aici a fost hirotonit preot și a scris lucrările sale, trecând la cele veșnice în jurul anului 435. Într-una din mănăstirile întemeiate de el, „Sfântul Victor”, există și astăzi o veche icoană care-l înfățișează pe Sfântul Ioan Casian. Capul său și mâna dreaptă se află într-o raclă expuse spre închinare, iar restul moaștelor sale se păstrează într-un mormânt de marmură în capela subterană.

Opera sa teologică se compune din trei lucrări celebre: *Despre așezămintele mănăstirești*, *Convorbiri cu Părinții*, *Despre Întruparea Domnului*. Biserica ortodoxă îl pomenește împreună cu Sfântul Gherman la 29 februarie, în anii bisecți, și la 28 februarie în ceilalți ani. Priviți din perspectiva zilelor noastre, Sfântul Ioan Casian și Gherman rămân personalități culturale de mărime europeană și unii dintre primii mesageri ai spiritualității românești peste hotare.

După *Proloagele*, vol. I și *Viețile Sfinților pe luna februarie*

Ortodoxia și cultul icoanelor (dialog cu părintele Mihai Mărgineanu)

- *Ce prăznuiește, în linii generale, Biserica în prima duminică a Postului Mare, cunoscută sub numele de Duminica Ortodoxiei ?*

- Duminica Ortodoxiei a fost serbată pentru prima dată la 11 martie, anul 843, când în timpul împărătesei Teodora a fost repusă în drepturi cinstirea sfintelor icoane, hotărâtă la Sinodul al VII-lea Ecumenic, care a condamnat iconoclasmul, ultima mare erezie a primului mileniu, ce contesta cultul Sfintelor Icoane. De aceea, Duminica Ortodoxiei, ca o încununare a Sinoadelor Ecumenice, care au statornicit dogmele credinței creștine, a devenit sărbătoarea biruinței Ortodoxiei asupra tuturor ereziilor.

- *Apărătorii icoanelor, în frunte cu Sfântul Ioan Damaschin, au arătat că închinarea la icoane nu este totuna cu închinarea la idoli, pentru că nu este adorat materialul în sine al icoanei, ci sunt cinstite cu evlavie persoanele reprezentate prin ea. Acceptând, așadar, că valoarea teofanică, și puterea spirituală a icoanei își are temeiul în lucrarea lui Dumnezeu în lume, expresia, atât de des întâlnită, „icoană făcătoare de minuni” nu este oarecum greșită ?*

- Termenul de „icoană făcătoare de minuni” nu reflectă nici într-un caz venerarea noastră pentru un obiect. Nu ne rugăm zicând: „sfântă icoană”, ci întotdeauna ne adresăm persoanei reprezentate, pentru că întotdeauna rugăciunea presupune un interlocutor personal. „Facerea de minuni” ca dar al unei icoane trebuie pusă în legătură cu harul lui Dumnezeu și credința celor care se închină înaintea ei. Orice icoană poartă în sine Harul lui Dumnezeu. Înainte de a fi așezată spre închinare, icoana se aduce mai întâi la Biserică, pentru a fi cercetată de către preot. Dacă va corespunde canoanelor iconografice ortodoxe, va fi așezată în Sfântul Altar unde va sta 40 de zile, primind binecuvântarea lui Dumnezeu, prin oficierea Sfintei Liturghii. Apoi se face de către preot, după ce a slujit Sfânta Liturghie, slujba de sfințire, cu rugăciuni speciale în funcție de ceea ce este reprezentat pe icoană, în care cerem ca această icoană să primească „puterea și tăria facerii de minuni” pentru a fi „vindecătoare și izvor de tămăduiri tuturor celor ce în dureri se vor pleca în fața ei” și vor cere ajutor de la Dumnezeu, sau mijlocirea Maicii Domnului sau a sfinților. Icoana primește o putere deosebită prin faptul că a fost sfințită de către preot. Ea este oglinda rugăciunii personale a preotului. Cu siguranță însă, alături de rugăciunea de sfințire contează și statornicia în credință și rugăciune a tuturor celor care, alături de preot, au participat la Sfânta Liturghie în toată această perioadă. Icoana poartă cu sine Harul lui Dumnezeu, dar și pecetea rugăciunilor Bisericii.

Dar în „sfințenia” unei icoane se cuprinde și jertfa celui care o pictează și o sfințește prin munca sa. A picta o icoană nu este doar o chestiune de talent. Icoana este o reflexie a trăirii spirituale a pictorului. De aceea există un întreg șir de recomandări pentru cel care dorește să picteze o icoană: post, rugăciune, viață

curată, meditație duhovnicească și mai ales participare la Liturghie. În momentul în care dorești să exprimi ceea ce nu se poate cuprinde cu mintea, în mod necesar trebuie să ai mintea înălțată către cele spirituale.

În sfârșit, icoana devine făcătoare de minuni prin calitatea spiritual-morală, credința și numărul tuturor celor care adresează rugăciuni lui Dumnezeu și sfinților în fața acestei icoane. Este o chestiune de comunicare reciprocă: icoana îți comunică har, tu, prin credința cu care te rogi lui Dumnezeu, o încarci mai mult cu har, transformând-o în „fereastră deschisă spre cer”, prin care putem comunica cu Dumnezeu și primim de la Dumnezeu binecuvântare.

- *Așadar, putem să percepem aceste icoane făcătoare de minuni ca semne văzute ale iubirii lui Dumnezeu față de oameni, respectiv, comunitatea care a arătat, la rândul său, credință puternică, iubire față de Dumnezeu ?*

- Desigur. Binecuvântarea lui Dumnezeu nu are ca destinatar icoana, obiectul în sine, ci prin icoană, noi, oamenii, primim binecuvântarea. Nu-i deloc întâmplător că cele mai cunoscute icoane făcătoare de minuni de la noi din țară se află și în cadrul celor mai vestite vetre de spiritualitate ortodoxă, în mănăstiri unde candela rugăciunii a fost și este mereu aprinsă.

- *Putem vorbi totuși de existența, în rândul creștinilor ortodocși, a unei înțelegeri eronate a cinstirii icoanelor ?*

- La „facerea de minuni” participi direct prin rugăciunea, evlavia și credința personală, nu prin gesturi superstițioase de genul lipitului monedelor de icoană, prin lăsarea de bilețele, pe care cu siguranță icoana nu le poate „citi”, prin rezemarea cu fruntea de icoană, sau prin frecarea icoanei cu mâinile sau cu diverse elemente de vestimentație pentru a se „încărca cu sfințenie”. Astfel de gesturi sunt expresii ale unei cinstiri de tip idolatru, o cinstire dusă la extrem, în care se face confuzie între icoană și idol. La cealaltă extremă se află privirea ei exclusiv ca simplu obiect de artă, ca obiect de valoare, fără să ții cont de sfințenia pe care icoana o poartă. Este situația colecționarilor de artă, nu puțini la număr, care dețin icoane foarte valoroase din punct de vedere istoric-artistic, dar fără să țină seamă că ele sunt totodată purtătoare de har. Nu poți avea un real folos spiritual din faptul că deții o icoană valoroasă. Degeaba o prețuiești, dacă nu te rogi. Cinstită cum se cuvine sau așezată într-o biserică, ar putea revărsa multe binefaceri. Dimpotrivă, neglijând harul icoanei și lipsind-o de închinători, poți avea o mare povară în casă, o importantă sursă de nefericire.

- *Știm că reprezentarea lui Dumnezeu a fost posibilă și permisă o dată cu Întruparea Domnului nostru Iisus Hristos. În acest context, dacă reprezentarea iconografică a Mântuitorului, a Maicii Domnului, a celorlalți Sfinți se fundamentează pe o realitate perceptibilă, putem să vorbim de existența lor fizică, materială în istoria umanității, reprezentarea lui Dumnezeu – Tatăl (de cele mai multe ori sub chipul unui bătrân) pe ce se bazează? Trebuie să privim aceasta ca pe un răspuns la nevoia omului de a-și*

reprezenta realitatea divină sub forma concretă, materială, în limitele percepției sale ?

- Fiecare icoană conține în ea o teologie. De aceea, cei care pictează icoane întâi de toate trebuie să aibă niște cunoștințe teologice, nu numai în domeniul teoretic al cunoașterii expunerii dogmatice, dar și în domeniul practic al trăirii adevărilor de credință. Practic actul de realizare a unei icoane este rezultatul unei revelații, în icoană concentrându-se anumite exprimări, anumite trăsături specifice ale persoanei pictate, care nu țin numai de realitatea lor fizică. Reprezentarea iconografică ne oferă o perspectivă spirituală asupra sfântului respectiv. De exemplu, avem fotografiile ale Sfântului Ioan Iacob, dar noi cinstim doar icoana sa, deși fizic vorbind, nu seamănă cu el. Icoana surprinde în reprezentare trăsăturile sale spirituale.

E adevărat, tipul de icoană a Sfintei Treimi la care faceți referire are pe Dumnezeu-Tatăl reprezentat ca persoană mai în vârstă vrând să sugereze imaginea lui Dumnezeu-Cauza, pentru că în Sfânta Treime Tatăl este Cauza care naște pe Fiul (reprezentat în chipul uman al Mântuitorului) și precede pe Duhul Sfânt (reprezentat prin porumbel). Dar, icoana ortodoxă cea mai sugestivă pentru reprezentarea Sfintei Treimi este considerată cea a arătării către Avraam la stejarul Mamvri, realizată pentru prima dată de pictorul-monah Andrei Rubliov, în care Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt reprezentați prin trei îngeri care stau împreună la o masă rotundă, fiecare privește spre celălalt și are o atitudine de respect și evlavie în raport cu celălalt (vezi prima pagină). Descoperim în această icoană iubirea și unitatea treimică, uniunea ipostatică, opera mântuirii ș.a

- *Cum trebuie creștinul să se închine și să cinstească icoanele în locuința sa, dar, mai ales, atunci când intră în Sfânta Biserică ?*

- Întâi de toate, icoana e prezentă și se cinstește în biserică. O icoană te inspiră la rugăciune. Aceasta a și fost intenția cultului icoanelor, de a stimula capacitățile noastre spirituale și puterea noastră de a ne concentra în rugăciune. Privim spre ea, simțim aproape pe Dumnezeu sau pe sfinții reprezentați. Icoana unui sfânt sugerează calitățile sale, deschiderea, iubirea sa față de oameni. Icoana ni-l face pe sfânt contemporan, iar acestea toate ne inspiră în rugăciune.

Apoi, icoana este prezentă în casa creștinului. Este foarte important ca toți, în casa lor, în fiecare cameră să aibă cel puțin o icoană, iar dacă nu reușesc aceasta, atunci să aibă în casă un colț sfânt, în care să țină o candelă aprinsă și mai multe icoane pe perete. O icoană nu poate avea niciodată statutul unui tablou, ea trebuie, întotdeauna, pusă în legătură cu manifestarea de cult, cu rugăciunea.

În general, icoanele se cinstesc prin sărutare. Sigur, disciplina de cult ortodoxă ne propune un mod specific de închinare. În general, cinstirea unei icoane se face, fie prin două închinăciuni înainte de a săruta icoana, și apoi încă o închinăciune, fie două metanii înainte de a săruta icoana și încă una după ce s-a sărutat icoana, sau măcar o însemnare cu semnul Sfintei Cruci, în funcție de locul, momentul și posibilitățile pe care le

are pentru a se manifesta fiecare. În acest sens, se recomandă închinarea la sfintele icoane înainte și după serviciul religios care se oficiază în Biserică. De asemenea, trebuie avut în vedere a evita închinarea la icoanele din față și de la catapeteasmă, după începerea Sfintei Liturghii, pentru a nu tulbura prin propria manifestare Taina lui Hristos și rugăciunea Bisericii. Ne vom închina doar la icoanele din spate, căci Liturghia însăși ne este Icoana Mântuirii, Icoana Împărăției lui Dumnezeu.

Există și o anumită ordine a închinării la icoane: după ce a intrat în Biserică, creștinul se închină mai întâi la icoana din dreapta, apoi același lucru îl va face la icoana din stânga, păstrând această ordine și la icoanele din față. Precum știm, în Biserică, fiecare icoană are un loc bine determinat. De exemplu: pe iconostasul mic se află întotdeauna duminica icoana Învierii, iar în zilele de sărbătoare, icoana sărbătorii, sau a sfântului; pe catapeteasmă, ușile împărătești sunt încadrate de icoana Mântuitorului și a Maicii Domnului, iar la extremitatea dreaptă se găsește icoana hramului, a sfinților protectori ai Bisericii. Atunci când ajungem în fața Sfântului Altar, după icoana de pe iconostasul mic, sărutăm icoana Mântuitorului și icoana Hramului, ce se găsesc tot în partea dreaptă. Trecând în partea stângă, ne închinăm când traversăm centrul bisericii, sărutăm icoana Maicii Domnului din față și apoi icoanele de pe partea stângă a catapetesmei: icoana Maicii Domnului și, în cazul Bisericii noastre, icoana Sfântului Ioan Botezătorul și apoi icoana Sfântului Apostol Andrei și a Sfântului Ierarh Nicolae. Nu se recomandă a săruta icoanele de pe Ușile împărătești și nici a trece prin fața acestora, iar ușile diaconești se pot săruta doar atunci când se intră în sfântul altar.

Trebuie menționat că închinarea și sărutarea unei icoane trebuie întotdeauna însoțită de rugăciune. Conform rânduielilor, la icoana Mântuitorului se rostește această rugăciune: Preacuratului Tău Chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greșelilor noastre, Hristoase Dumnezeule. Că de voie ai binevoit a Te sui cu Trupul pe Cruce ca să izbăvești din robia vrăjmașului pe cei pe care i-ai zidit. Pentru aceasta, cu mulțumire strigăm Ție: toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru cel ce ai venit să mântuiești lumea. La icoana Maicii Domnului se rostește rugăciunea: Ceea ce ești izvorul milei, învrednicește-ne pe noi milostivirii, Preacurată Născătoare de Dumnezeu. Caută spre poporul cel păcătos. Arată, precum de-a pururea, puterea ta. Că întru tine nădăduind, strigăm "Bucură-te" ca și oarecând Gavriil, mai-marele voievod al celor fără de trup. Sau aceasta: Bucură-te ceea ce ești plină de dar, Fecioară Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelei tău, că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre. În fața icoanei unui sfânt este bine a se rosti troparul (rugăciunea specifică a sărbătorii sfântului). Evident există și o formă scurtă de rugăciune. La icoana Mântuitorului putem spune: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu,

milostiv fii mie păcătosului, sau chiar rugăciunea vameșului: Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului ! La icoana Maicii Domnului se poate spune: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu miluiește-mă, ajută-mi mie. Iar la icoana unui sfânt: Sfinte ..., roagă-te lui Dumnezeu pentru noi (pentru mine) păcătosul. Și încă un lucru foarte important: dacă rugăciunea rostită în fața icoanei este scurtă, pentru a nu împiedica și pe ceilalți creștini să o sărute, este necesar a fi completată cu rugăciuni personale, după ce ne-am ocupat locul cuvenit pentru a sta la slujbă. Cât timp ne aflăm în biserică, suntem de fapt în fața sfintelor icoane și avem posibilitate de a adresa rugăciuni celor zugrăviți pe ele.

- *Rămânând în același registru, este recomandabil ca atunci când preotul iese din altar pentru a cădi (tămâia) icoanele, spațiul din fața acestora să rămână libere ?*

- Da, pentru că, de data aceasta, căderea este un act de cult public. Tămâierea e un act de cult ce exprimă rugăciunea, nu doar rugăciunea preotului, ci și rugăciunea tuturor celor prezenți în biserică, după cum zice psalmistul: "Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta" (Psalm 140,2). Între fumul de tămâie care se înalță și rugăciunea care se adresează lui Dumnezeu există această asociere. Este și motivul pentru care în momentele mai solemne ale slujbei, preotul iese și tămâiază icoanele și toată biserica atrăgând prin aceasta atenția creștinilor că trebuie să lase cele pământești și mai cu stăruință să-și înalțe mintea, precum fumul de tămâie, către Dumnezeu. Cât despre cel care zăbovește în fața icoanei în timpul cădirii, el pune în dificultate actul de cult colectiv. De aceea, în momentul în care preotul cădește, este bine ca spațiul din fața sfintelor icoane să rămână întotdeauna liber. Mai mult, actul cădirii e un important moment de rugăciune. Creștinul privește spre icoana care se tămâiază și adaugă rugăciunea sa în raport cu Sfântul închipuit pe respectiva icoană.

A consemnat Vasilica Onofrei

Cronică parohială

Martți 24 februarie a fost oficiată înmormântarea enoriașului nostru Ioan Mangalagiu, 61 de ani, fost maistru C.F.R., om de caracter stimat de colegi, soț și tată devotat familiei. *Dumnezeu să-l odihnească!*

Sâmbătă 28 februarie, s-a organizat o acțiune caritabilă la Spitalul din Grajduri. Mulțumim comitetului format din: Maricica și Vasile Arămeanu, Viorica Tincu, Nicolae Purușniuc și Nicolae Cimpoi, care au asigurat transportul și distribuirea către bolnavi a jertfei aduse la Biserică pentru pomenirea morților.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax 211 273, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul 276 450 deschis la Raiffeisen Bank. filiala Iasi.

